

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **K. H.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, nám. I. P. Pavlova 3, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. října 2006, č. j. 56 Az 196/2006 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou k poštovní přepravě 13. 12. 2006 se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán“) ze dne 16. 6. 2006, č. j. OAM-302/LE-PA04-PA04-2006, kterým mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), s tím, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu ve znění platném v době vydání rozhodnutí. Stěžovatel zároveň žádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb., NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany

je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Aniž by tvrzené důvody konkrétně podřadil pod výše citovaná zákonná ustanovení, namítá stěžovatel obecně, že krajský soud se nezabýval tím, zda správní orgán postupoval tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav, a nezkoumal, zda v jeho případě nejsou dány podmínky zvláštního zřetele hodné, aby mu byl azyl udělen. Uvádí, že svou vlast opustil z důvodu obav před postihem, který by mu hrozil ze strany státních orgánů Čínské lidové republiky pro porušení politiky plánovaného rodičovství, a že reálnou hrozbu ze strany státních orgánů za tzv. porušení politiky jednoho dítěte uplatňované čínskou vládou potvrzuje zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, v němž je tato politika hodnocena tak, že sice na jedné straně reprezentuje právo státu na regulaci porodnosti, ale na straně druhé, zvláště je-li provázána např. nucenou sterilizací nebo kastrací, může být považována za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Opatření, která jsou prováděna čínskými státními orgány, jsou způsobilá svou intenzitou a charakterem podstatným způsobem zasáhnout do života stěžovatele. Proto se stěžovatel domnívá, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Krajský soud podle jeho názoru řádně neodůvodnil, proč stěžovatelem uváděné skutečnosti nebyly zohledněny.

Krajský soud v Brně se v odůvodnění rozsudku ztotožnil se skutkovými a právními závěry Ministerstva, které zjistilo zásadní rozpory ve výpovědích stěžovatele a jeho manželky v řízení o udělení azylu. Tyto rozpory se netýkaly detailů výpovědi, ale skutkově tak závažných a pro posouzení věci naprosto principiálních faktů, jako je počet dětí stěžovatele (stěžovatel tvrdil, že mají s manželkou dvě děti, zatímco jeho žena uváděla pouze jedno) a data jejich narození. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné podotknout, že nejasnou byla v důsledku tvrzení stěžovatele v azylovém řízení i jeho vlastní identita, neboť v řízení před správním orgánem uváděl, že se jmenuje jinak a narodil se jindy, než jak je uvedeno v jeho cestovním dokladu. Ministerstvo však na základě posudku Policie České republiky založeného ve správním spise na č. l. 46 dospělo k závěru, že předložený cestovní doklad nebyl pozměněn a je pravý. Věrohodnost stěžovatelovy výpovědi jako celku proto byla skutečně významným způsobem zpochybněna. S otázkou zásadních rozporů ve výpovědi žadatele o azyl a následném závěru správního orgánu o nevěrohodnosti jeho tvrzení se Nejvyšší správní soud již dostatečně vypořádal např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 Azs 40/2005 - 58, nebo rozsudku ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40.

Ohledně námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu ze strany správního orgánu, kterým se dle názoru stěžovatele krajský soud nezabýval, je nutno konstatovat, že stěžovatel v žalobě pouze polemizoval se závěry, ke kterým Ministerstvo dospělo, a nedostatečné zjištění skutkového stavu nenamítal. Proto tvrzení stěžovatele o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, uplatněné až v kasační stížnosti, tvoří nepřipustné novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. S touto otázkou se Nejvyšší správní soud již také dostatečně vypořádal ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené jednotné a ustálené judikatury, která poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu